

Že by Ostrovský mezitím vyrazil, se mu zdálo příliš nepravděpodobné.

O necelé dvě minuty později už Tom mluvil se sympatickou majitelkou kiosku. Právě jí podával nabíječku a lovil v kapse telefon, když vtom zaslechl zařvat motor. S trhnutím se otočil. Kolem stánku se prohnal zemitě hnědý kombík – a za jeho volantem neseděl nikdo jiný než Jaromír Ostrovský! Tom zaklel. Spěšně se omluvil zmatené majitelce kiosku a pustil se na kole do sledování. Kapuci pláštěnky si pro jistotu stáhl hluboko do čela.

Měl štěstí, že se v obytné čtvrti nesmělo jet rychleji než třicítkou. Ostrovský musel několikrát zpomalit, protože ho brzdila auta, která tuto povolenou rychlost skutečně dodržovala. Díky tomu ho Tom mohl sledovat z bezpečné vzdálenosti. Krčil se a ze všech sil šlapal do pedálů. Pochopitelně mu bylo jasné, že je jen otázkou času, než mu Ostříž ujede. Ale stačilo, když zjistí, kterým směrem auto zamíří. S Karlovou pomocí (a snad už brzy zase oživeným telefonem) podle toho s jistotou určí, o který z lomů jde.

Ostrovský vyjel z obytné čtvrti a odbočil na hlavní silnici směrem na sever. Tom měl štěstí. Kdyby najel na městský okruh, hned by ho ztratil z očí. Podél hlavní

